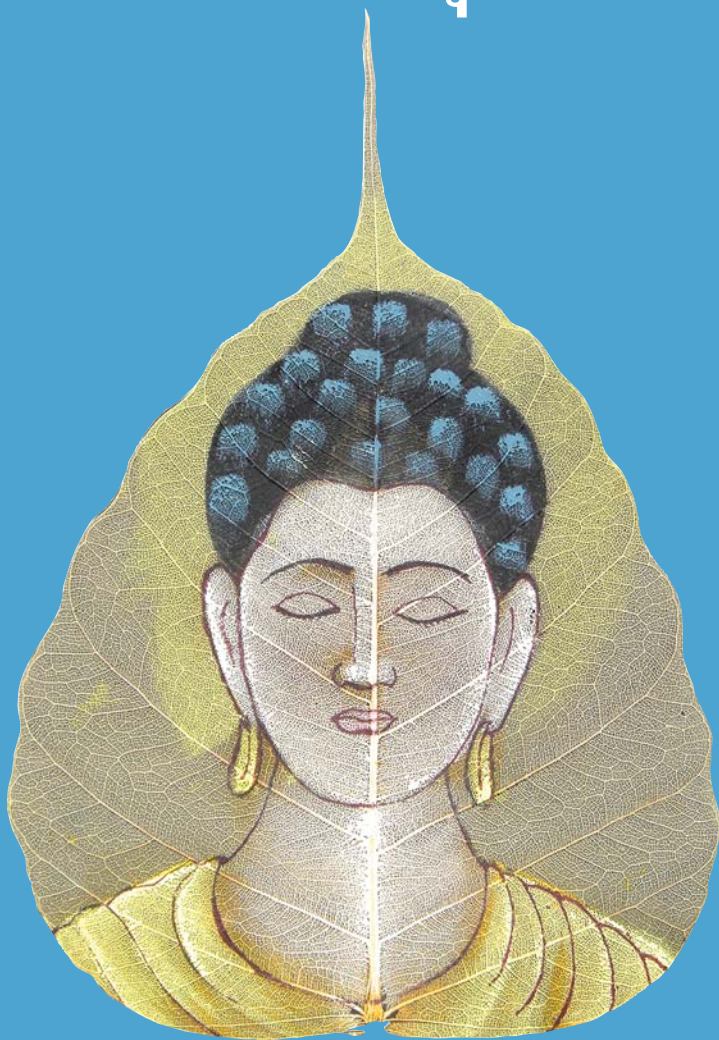

มรณานุสติ

พระอาจารย์ เปลี๊ยน ปญญาปทีโป
วัดอรัญญวิเวก (บ้านปง) ต.อินทขิล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

มรณานสติ

๑

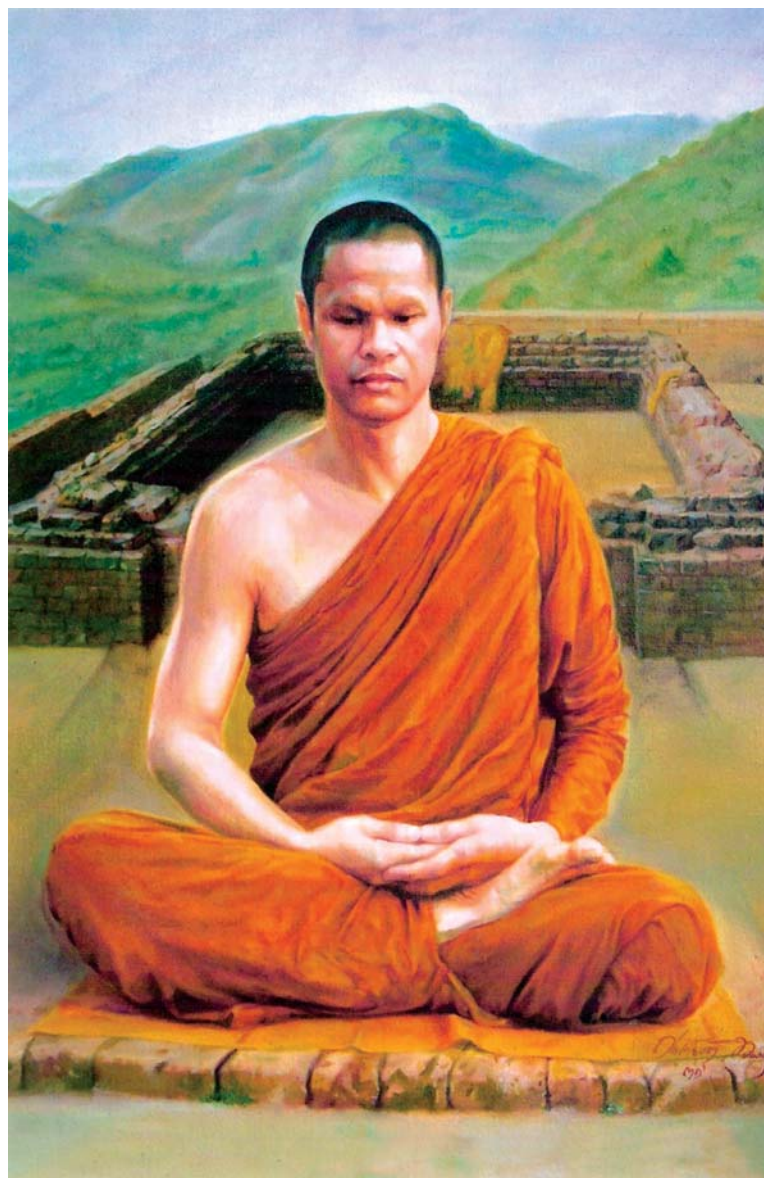

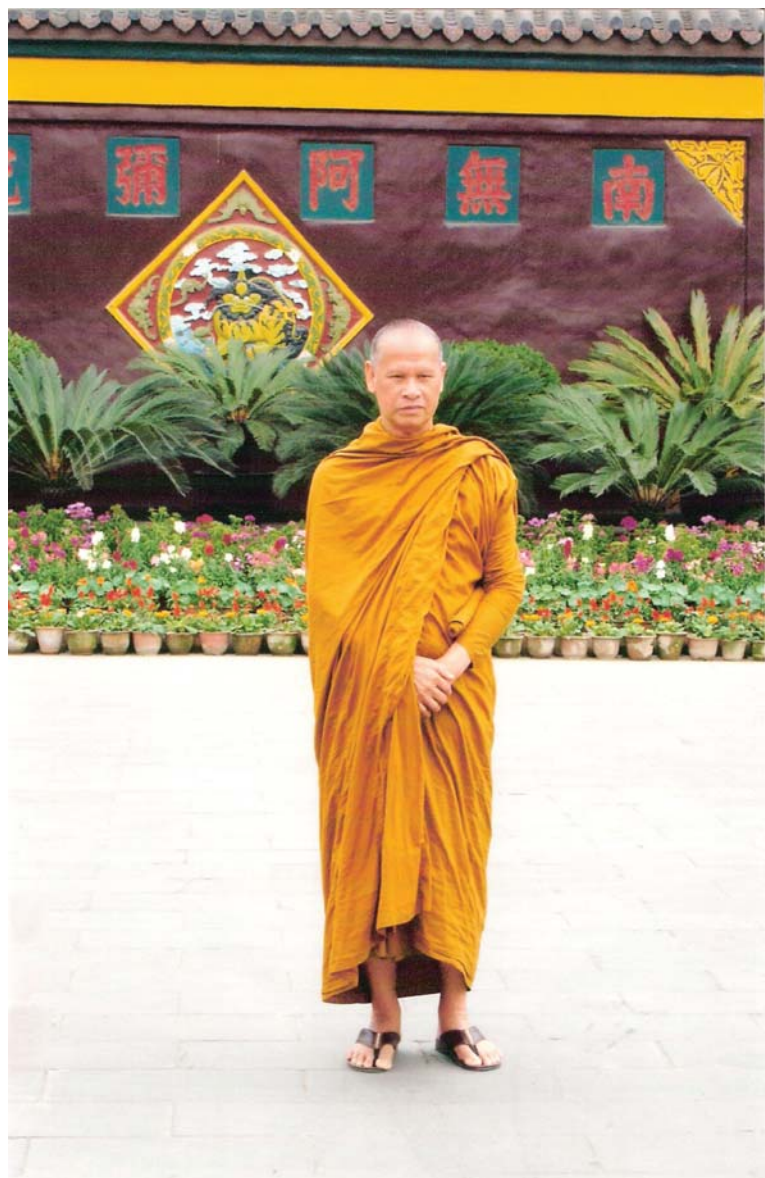
พระอาจารย์ เปลียน ปัญญาปทีโป

มรณานุสติ

คณะศิษย์จัดพิมพ์ถวาย

ชื่อหนังสือ	มรณานุสติ
ผู้เขียน	พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป
ประสานงาน	คุณอัมพร ศรีสุทธิพฤกษ์ คุณบริบูรณ์ เตือนราษฎร
พิสูจน์อักษร	ครอบครัว เจียรวงศ์
ภาพปก	ศิลปินชาวอินเดีย
พิมพ์ครั้งที่ ๑	๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ จำนวน ๑๖,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ที่บริษัท	สำนักพิมพ์สุภา จำกัด ๑๑๘ ซอย ๖๘ ถนน จรัญสนิทวงศ์ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ ๑๐๗/๐๐

คำนำ

หนังสือเรื่อง "มรณานุสติ" เล่มนี้ได้จัดพิมพ์ขึ้นสำหรับบุคคลผู้ใฝ่ใจในการปฏิบัติซึ่งจะมีค่าสูงสุดหากบุคคลนั้นได้เจริญ "มรณานุสติ" ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิต คิดจะทำกิจอันใดเช่น จะทำบุญกุศลก็รีบทำบุญ จะรักษาศีลก็รีบรักษาศีล จะเจริญภาวนาก็รีบตั้งใจเจริญภาวนาเพื่อให้จิตใจของตนสงบ จะได้ไม่ตายไปก่อนที่จะได้สร้างคุณงามความดี หากบุคคลใดได้เจริญมรณานุสติ เวลาทำสมาธิจิตใจจะไม่ฟุ้งซ่าน สงบได้เร็วเพราะได้ระลึกถึงความตายบ่อยๆ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็จะทำให้บุคคลนั้นได้สร้างคุณงามความดีได้มากตามกำลังความสามารถของตนจึงเป็นผลเป็นประโยชน์แก่ชีวิตของบุคคลนั้นที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

ดร. ปิยะ วัฒนศิริ

พระ เปลียน ปัญญาปทีโป

มรณานุสติ

ณ บัดนี้ พวกเราท่านทั้งหลาย ทั้งพระภิกษุสามเณร และอุบาสกอุบาสิกา ท่านสาธุชนทั้งหลาย ได้มาพร้อมกัน อยู่ในพระวิหารแห่งนี้ด้วยความพร้อมเพรียงกัน พวกเรา นั้นได้พากันมีความตั้งใจใฝ่ค้นหา แสวงหาทางพ้นทุกข์ ไปสู่สุขเกษมศานต์ ตามองค์สมเด็จพระศาสดาจารย์สัมมา สัมพุทธเจ้า เพราะเรามีจุดประสงค์ความมุ่งหมายเช่นนั้น เราต้องพากันเป็นคนที่มีความพากเพียร พยายาม ขวนขวายสร้างคุณงามความดีให้เกิดให้มีขึ้นแก่ตน เราทุกคนควรมองซ้ายแลขวาว่า ชีวิตของเรานั้นผ่านไปทุกวัน ทุกวัน ความเฒ่าแก่ชราภาพก็แก่ไปทุกวันทุกวันทุกเวลา พวกเราไม่เจริญภาวนาดูกันเอง ก็ยอมหลงมัวเมาในวัยของตนอยู่ ถ้าหากเราพิจารณาด้วยความรู้เป็นผู้มีสติปัญญา เข้าใจก็จะรู้ว่า คนเราเกิดขึ้นมานั้นเป็นไปตามกาลตาม สมัยย่อมมีความเฒ่าแก่ไปเรื่อยๆ ชราภาพไปเรื่อยๆ จนถึงที่สุดก็คือความแตกดับหักพัง ความแตกสลาย ความ

ทำลายชีวิตลงไปก็คือความตายนั่นเอง ถ้าหากบุคคลเป็น ผู้มีสติปัญญาพิจารณาถึงมรณานุสติเป็นอารมณ์เอาไว้ ในใจ ก็จะเข้าใจได้ว่าความตายนั้นอยู่ใกล้ตน

ถ้าหากคนเรามองดูเห็นความตายอยู่ใกล้ตนแล้ว ก็ จะรีบขวนขวายสร้างคุณงามความดีให้เกิดให้มีขึ้นแก่ ตนเองได้ ถ้าบุคคลไม่เจริญมรณานุสติกรรมฐาน ไม่ระลึกร ถึงความตายในวันหนึ่งวันหนึ่ง ไม่รู้ว่าตนเองจะตายในวัน ไດวันหนึ่งแล้วก็ยอมเป็นคนประมาท เป็นคนที่หลงระเรีง เพลิดเพลินอยู่ว่า ชีวิตของเรานี้จะอยู่ได้ยืนยาวนานไปหลาย วันหลายเดือนหลายปี ก็จะมีความประมาทไม่สร้างสมอบรม บุญบารมีให้เกิดให้มีขึ้นแก่ตน แล้วชีวิตก็จะเสียเปล่าประ โยชน์เหมือนบุคคลบางคนนี่แหละ อยู่บ้านอยู่ช่องก็ดี อยู่กับ ลูกกับหลานก็เหมือนกัน อยู่กับพี่กับน้อง ไม่เคยไปวัดวา อาวาส ไม่เคยศึกษา ไม่ฟังพระธรรมเทศนา ไม่ฝึกฝนอบรม บ่มนิสัยตนเอง มีวเมาลุ่มหลงอยู่ มีดมนอนธการ ไม่รู้จัก ประพฤติปฏิบัติ ไม่รู้คุณค่าของชีวิตของตน แล้วก็หมกมุ่น อยู่ในความหลงเพลิดเพลินระเรีงอยู่ เขาเรียกว่า หลงระเรีง

ในวัย ครั้นว่าวัยยังหนุ่มยังสาว ก็หลงว่า มันยังหนุ่มยังสาว
อยู่ เมื่อวัยกลางคนก็หลงว่าเรายังแข็งแรงอยู่ ไม่ควรที่จะ
เข้าวัดเข้าวา เมื่อมาถึงอายุ ๕๐ ปี ๖๐ ปีก็ตาม บางบุคคล
ก็ยังหลงมัวเมาว่า ตนเองยังไม่เฒ่าไม่แก่ ก็ไม่เข้าวัดฟัง
ธรรมจำศีลเจริญภาวนา แม่เฒ่าแก่ชรา ๗๐ ๘๐ ปีขึ้นมา
แล้ว ก็จะมีน้อยคนในปัจจุบันนี้ ก็หาว่าตนเอง
เฒ่าตนเองแก่แล้ว ไปวัดฟังธรรมจำศีลไม่ได้ หูตาฝ้าฟาง
เดินไม่ไหว เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็เสียเปล่าประโยชน์ในชีวิต
ของพวกเราที่เกิดขึ้นมา คนชนิดนี้ทำให้ชีวิตของเขาเกิดขึ้น
มาแล้วไม่ได้ประโยชน์อะไร เมื่อล่วงลับดับตายไปก็เสียทีที่
เกิดมาเปล่าประโยชน์ว่า ควรที่จะทำคุณงามความดีให้เกิด
ให้มีขึ้นแก่ตนเองก็ไม่ได้ ก็เลยไม่มีที่พึ่งของตน ไปเกิดใน
ภพใหม่ก็คงจะเสียเปล่าประโยชน์ในชีวิต

เหตุฉะนั้น พวกเราควรที่จะมาคิดน้อมธรรมเข้ามาสู่ตน
ว่าตนเองนี้ไม่ต้องคิดถึงวัย สมัยครั้งพุทธกาลนั้นพระ
พุทธองค์ทรงสั่งสอนไม่ให้คิดถึงวัยไม่ให้ประมาทในวัย
คำว่าไม่ประมาทในวัยว่าเรายังหนุ่มยังน้อยอยู่ จะไม่เข้าวัด

เชื่อว่าไม่คิดเช่นนั้น เป็นผู้มีสติปัญญาสามารถศึกษาธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อได้ประกอบคุณงามความดี ให้เกิดให้มีขึ้นแก่ตน เรียกว่าบุคคลที่ไม่ประมาทในวัย เพราะมีความระลึกอยู่ว่าความตายนั้น ตายได้ทุกวันทุกเวลาทุก นาทีที่มันจะตายได้ตามกายของคนเราทุกคนอยู่ในโลกนี้เป็นไปได้ เมื่อเรามาเห็นความตายอยู่ใกล้ตนแล้ว ก็เลยไม่มัวเมาลุ่มหลงเพลิดเพลินระเริงอยู่อะไรกับโลก มีความตั้งใจแสวงหาคุณงามความดี จะทำบุญทำทานการกุศลรักษาศีล ธิเบศรชวรายรักษาให้เป็นผู้มีศีลมีธรรมเกิดขึ้น การเจริญเมตตาภาวนาก็น่าดี ก็พยายามชวรายมีความพากความเพียรฝึกฝนอบรมจิตใจ ฝึกหัดจัดแจงจิตใจของตนเอง แก้ไขจิตใจของตนเองให้ได้รับความสงบร่มเย็นเป็นสุขเกิดขึ้น เรียกว่าบุคคลที่ไม่ประมาท

เมื่อหากเราจิตใจสงบเป็นสมาธิดีแล้วก็จะได้พิจารณาดูว่า รูปร่างกายสังขารของพวกเรานี้มันเกิดขึ้นมาแล้ว มันเป็นอย่างไรรู้ให้เข้าใจว่า รูปร่างกายของคนเรานี้มันเป็นไตรลักษณ์ คือมันไม่เที่ยง เป็นทุกข์

เป็นหนอตตาเกิดขึ้น เพื่อจะให้เราเข้าใจได้ ถ้าบุคคลยังไม่เข้าใจก็ขอให้เรียนรู้อีก เป็นสัญญาจำว่ามันเป็นอย่างนี้ คนเราเกิดขึ้นมา พอจะให้เห็นได้ว่า คนเราเกิดขึ้นมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยใหญ่ขึ้นมา เลยมามีเป็นเด็กนักเรียนมาเป็นหนุ่ม เป็นสาวแล้ว ก็มาผ่านกลางคนมาเข้ามาแก่เช่นนี้ พวกเราจะไม่รับรองหรือว่าเป็นของที่ไม่เที่ยง ให้พากันตั้งสติไตร่ตรองใคร่ครวญ พินิจพิจารณาตนเองซิ ตั้งแต่ตนเองเล็ก ๆ มาแล้วมันเคลื่อนไหว ไปมาขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบันนี้ มันเป็นอย่างไร มันเที่ยงแท้แน่นอนอยู่บ้างไหม ถ้ามันเล็กอยู่อย่างเดิมมันก็ต้องเที่ยง มันมาเป็นหนุ่มเป็นสาว มันก็เป็นหนุ่มเป็นสาวอยู่อย่างนั้น ไม่เฒ่าไม่แก่มันจึงจะเที่ยง เมื่อมากลางคน มันก็อยู่เป็นกลางคนมาเข้ามาแก่ชราภาพอยู่อย่างนี้ หนึ่งเหี่ยวแห้งหนึ่งหย่อน พันหลุดพันกร่อนหัวขาวหัวหงอก ดูลึดูถึงขนาดนี้ ยังไม่มีสติปัญญาว่าตนเองเฒ่าตนเองแก่เลย บางบุคคลจนเฒ่าจนแก่ชรา ๕๐ ๖๐ ปี ๗๐ ปี ยังไม่รู้ เพราะอะไร ไม่ศึกษาหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า มัวเมาลุ่มหลงอยู่ จึงหลงเพลิดเพลिनระเริงอยู่ เสียเปล่าประโยชน์ ควรรับรู้ให้เข้าใจอย่างนี้

คนเราเกิดขึ้นมานี้จะอยู่ที่ไหนก็ตาม เกิดขึ้นมาย่อมเป็นทุกข์ เป็นธรรมดา ไม่ใช่เกิดขึ้นมามีความสุขสบายอยู่ตลอด ความทุกข์นั้นเหยียบย่ำยีบีฑารูปร่างกายของพวกเรา โดยโรคภัยไข้เจ็บนานาชนิดต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น มีทั้งร้อนทั้งหนาว ทั้งหิวทั้งกระหาย ทั้งอิดทั้งเหี่ยว ทั้งความโศกเศร้าโศกาอาดูร มัวหมอง ร้องไห้ร้องไห้อยู่กันทุกวันนี้ มีความเศร้าโศกเศร้าหมองใจ มันก็มีความทุกข์เป็นธรรมชาติธรรมดา ใครจะหลีกเลี่ยงไปหาที่อยู่ที่ไหนในโลกนี้ เป็นอันว่าไม่มีเสียแล้ว ใครเล่าจะเป็นคนที่ไม่มีความทุกข์ประจำสังขารอยู่ในโลกนี้ เป็นอันว่าไม่มี

เหตุฉะนั้น จะเป็นแพทย์เป็นหมอเป็นพยาบาล ประงมทุกข์ ประงมทุกข์ เกสัชกรรมที่ไหน เรียนจบเกสัชกรที่ไหน เป็นนายแพทย์ประงมอะไรรักษาโรคภัยไข้เจ็บ ก็ย่อมเกิดแก่เจ็บตายในโรคภัยไข้เจ็บเหมือนกับเขา ทั้งๆ ที่ตนเองเป็นหมอยาประงมยาแท้ๆ ก็ยังมีโรคภัยไข้เจ็บ อันนี้แลลักษณะแสดงให้เห็นว่ารูปร่างกายของเรานี้ เกิดขึ้นมาแล้วมันมีความทุกข์ ไม่ใช่ของที่จะมีความสุขอะไร ถ้าหากเราคิดว่ามันมีความ

สุขเรียกว่า คนนั้นหลงรูปร่างกายนี้มีความสุขสบาย เรียกว่า
คนหลงตนเอง แต่ที่จริงมันเกิดขึ้นมาแล้ว มันมีความสุข
เป็นธรรมชาติ

บัดนี้ ของที่ที่มีความทุกข์ของนั้นก็ยอมเป็นอนัตตา
ไม่ใช่ของบุคคลผู้ใดที่จะสามารถปกครองคุ้มครองดูแลรักษา
เอาไว้อยู่ในใต้อำนาจของตนเองได้ มีบ้างไหมพวกเราท่าน
ทั้งหลายนั่งอยู่ที่นี้ก็ดี หรืออยู่ที่อื่นก็ดี มีใครควบคุมดูแล
ตนเองได้ในโลกนี้ หากคนที่ไม่มีความสติปัญญาจึงจะหาควบคุม
ดูแลบุคคลอื่นให้อยู่ใต้อำนาจของตนเอง ด้วยการทุบการตี
ก็ตี ด้วยการฆ่าฟันรันแทงก็ตี ด้วยผูกจองจำก็ตี ด้วยอำนาจ
ขู่เข็ญก็ตี ด้วยสารพัดต่างๆ ว่าจะให้บุคคลอื่นอยู่ใต้อำนาจ
ของตนเอง มันมีได้ที่ไหนในโลกนี้ มีแต่มันไม่ได้สมหวังทั้งนั้น
ใครจะไปบังคับคนอื่น ให้เชื่อฟังคำของเราหมดทุกคนเป็นไป
ไม่ได้ ไม่ให้เชื่อของเราหมดในโลกนี้ก็ เป็นไปไม่ได้ มีใคร
บ้างเอาบุคคลอื่นขึ้นมาโยนบนฝ่ามือ แล้วเอานิ้วมือดีดหัวมัน
ให้มันเชื่อเรา มันยอมอยู่ใต้อำนาจของเราได้ไหมในโลก
เป็นอันว่าไม่มีในโลกนี้ แต่เราปรารถนาคิดอย่างนั้น ทำให้

ตนเองพากันมีความทุกข์เปล่าประโยชน์ ควรที่เราพวกเรา
ท่านทั้งหลาย ตั้งแต่ตัวของพวกเราแท้ๆ เราก็ยังควบคุม
ดูแลไม่ได้ จะไปควบคุมดูแลบุคคลอื่นได้อย่างไร อยู่ใต้
อำนาจของเราว่าเป็นของเราได้อย่างไร ตรงนี้ควรที่จะไตร่
ตรองใคร่ครวญให้ถี่ถ้วนดูซิ ถ้าเราดูอย่างนี้ เราจึงจะปล่อย
คนอื่นได้ ถึงจะละถึงจะปล่อยวางได้ นี่เราจะไปมาหาสู่ซึ่ง
กันและกันก็ดี เราก็หนีจากกันได้ ปล่อยวางกันได้ เรียกว่า
คนบุคคลที่จะอยู่ในโลกนี้อยู่ด้วยกันก็ดี แต่แยกกันไปได้
ไปที่ไหนก็ได้ ไม่ใช่ผูกติดกันเอาไว้ แต่อย่างนี้แหละ เรา
คิดดูซิ เมื่อเฒ่าเมื่อแก่ก็เหมือนกัน เราก็ไม่เห็นว่าจะ
ควบคุมดูแลบุคคลอื่นไม่ให้เฒ่าให้แก่ได้ เมื่อมาดูตนเองแล้ว
มันก็เฒ่าก็แก่เหมือนกัน ควบคุมดูแลตนเองก็ยังคุมไม่ได้
ยังต้องจะไปคุมคนอื่น ให้อยู่ใต้อำนาจตนเองได้อย่างไร
ควรแล้วที่พวกเราจะศึกษาให้เข้าใจในธรรมคำสอนของพระ
พุทธเจ้า

**พระพุทธรองค์ทรงสั่งสอนเอาไว้รูปร่างกายสังขารรูป
ธรรมอันนี้ ไม่มีบุคคลใดที่จะสามารถควบคุมดูแล**

ให้อยู่ใต้อำนาจของตนเองได้ เขาเป็นไปตามธรรมชาติธรรมดาของเขา ถ้าเราไม่เชื่อเราก็ดูตนเอง มีใครบ้าง
คิดว่าอยู่เล็กๆ อยากอยู่เล็กๆอย่างนั้น มาเป็นหนุ่มเป็น
สาว ก็อยากอยู่เป็นหนุ่มเป็นสาว อย่าเฒ่าอย่าแก่ มาถึง
กลางคน ๔๐ ปี ๕๐ ปี ก็อย่าเฒ่าอย่าแก่ มีใครคุมได้บ้าง
มันก็เฒ่าก็แก่ มันเป็นไปตามธรรมชาติ หนึ่งเหี่ยวหนึ่งแห้ง
หนึ่งหย่อนไป หัวขาวหัวหงอก ฟันของเราว่าเป็นของเรา
ก็คุมไม่ได้ ก็หลุดออกจากปากไปได้ ผมอยู่บนหัวก็ไม่ให้มัน
ขาวมันหงอก มันดำๆ อยากให้มันดำอยู่ มันก็ไม่ดำ มันก็
หัวขาวหัวหงอกเกิดขึ้น มันฟังเราไหม หนึ่งของเราตึงๆ
แต่ก่อน เราอยากไม่ให้มันเหี่ยว มันหย่อน มันก็เหี่ยว
ก็หย่อนได้ ตาก็ดี ตาเราให้มันสว่างใสอยู่ อย่าฝ้าฟางนะ
อย่าขุ่นมัวนะ มันก็เป็นไปได้ เอาเราดูซิ หูกก็เหมือนกันได้ฟัง
ดีๆ เดี่ยวก็หูหนวกหูตึงเข้าไป มันเฒ่ามันแก่ ความจำของ
เราทั้งหลายแต่ก่อนจำดี เดี่ยวนี้ก็ความจำเสื่อม เฒ่าแก่มา
แล้ว หลงหน้าหลงหลังแล้ว ลืมหน้าลืมหลังไปอย่างนี้มัน
เสื่อมสมรรถภาพไปด้วยกัน ร่างกายก็ซำรุดทรุดโทรมไป
ด้วยกัน มีที่ไหนละ มีบุคคลใดจะพากันควบคุมดูแลได้ตั้งแต่

รูปร่างกายของตนเอง ก็ยังคุมไม่ได้ จะดีดิ่งไปคุมคนอื่น
ให้ยู่อัฒ่านาจของตนเองได้อย่างไร แค่อตนเองก็ยังคุมไม่
ได้ เราควรที่จะไตร่ตรองใคร่ครวญชึ สิ่งเหล่านี้แหละเรา
ว่าเป็นของเราจริงใหม่ ว่าเราว่าเป็นตัวเป็นตนของเราจริงใหม่
เราควรดูชึ เราคุมได้ใหม่ ปกป้องคุมครองดูแลอย่างเข้มงวด
ให้ยู่อัฒ่านาจได้ใหม่ แล้วเวลามีความเจ็บป่วยเกิดขึ้นก็ดี
เราว่าเป็นเราอย่าเจ็บนะ อย่าป่วยนะ มันก็ต้องไม่ป่วยถ้า
เป็นเรา อันนี้มันเจ็บมันป่วยอยู่ กินหยูกกินยาไม่หายมันก็
ยังดีดิ่งเจ็บป่วยได้ นี่แหละพระพุทธเจ้าท่านสอน อยากให้
ศึกษาการปฏิบัติธรรม บัดนี้หากพวกเราพิจารณาดูถึงที่สุด
แล้ว เราเฒ่าเราแก่ชราภาพ หรือเขาเป็นโรคภัยไข้เจ็บนานา
ต่างๆอยู่ทุกวัน โรคอะไรก็ตาม ก็เป็นโรคกันอยู่ จะตายเร็ว
ตายช้าก็แล้วแต่ เมื่อหมอรักษาไม่หาย ฉีดยากก็ไม่หาย ผ่า
ตัดก็ไม่หาย และที่สุดมันคืออะไร ที่สุดมันก็คือตาย

บัดนี้ความเฒ่าความแก่ก็เหมือนกัน ไม่ได้เป็นโรคภัยไข้เจ็บ
อะไร มันเฒ่าแก่ชราภาพมาแล้ว เราไม่ตายหนีจากลูก
จากหลาน กำลังรักลูก กำลังรักหลาน กำลังรักเหลนอยู่

กำลังรักเพื่อน กำลังรักลูก รักหลาน หลาน เพื่อนฝูงอะไรต่าง ๆ รักสิ่งรักของอะไร ยังมีความรักความหวงแหนอยู่ แต่เราไม่อยากจะพลัดพรากจากของรักของชอบใจของตน เราก็ก็นั่งคิดถึงตาย หนีจากเพื่อนจากฝูงจากลูกจากหลานไป จะเอาหลานมากำแหง หรือจับแขนคนนั้นคนนี่เรารักอยู่ จะไม่ได้จากไปนะ มันก็คิดถึงตายไปได้ ทำไมมันเป็นอย่างนี้ รูปร่างกายของคนเรา เห็นใหม่ปุ๋ยาตายายของพวกเราทั้งหลายตายจากพวกเราไป ทั้งพ่อทั้งแม่เขาก็ตายจากพวกเราไปอยู่เรื่อย ๆ เพื่อนฝูงก็ตายไปทุกวันทุกวัน ถ้าไม่เชื่อนั้น ก็ไปดูโรงพยาบาลใหญ่ ๆ วันหนึ่งเขาตายไปก็คน ตายด้วยโรคอะไรบ้าง ตายด้วยเฒ่าด้วยแก่หรือโรคภัยไข้เจ็บทั้งหลายแล้วควบคุมดูแลได้ไหม เขาควบคุมดูแลตนเองเขาได้ไหม เขาไม่อยากจะตาย บัดนี้เราเอาคนอื่นเข้าไปคุมไม่ให้เขาตายได้ไหม เอาไปเอามาตัวของเราก็ก็นั่นแหละ เราคุมไม่ให้ตาย มันก็คิดถึงตายเข้าไปได้ แล้วมันก็ตายอย่างนี้ มันเป็นใครมันเป็นตัวเรา หรือเป็นตัวของบุคคลอื่น นั่นแหละพระพุทธรูปเจ้าท่านสอน แต่ถ้าเป็นตัวเรา มันก็ไม่ตาย อันนี้ไม่ใช่เรามันก็คิดถึงตายไปได้ แล้วมันก็คิดถึงตายไปอย่างนี้ มันก็ปฏิเสธ

เสีย ไม่ใช่ของพวกเรา แต่พวกเราก็มองเห็น อันพวกเรา
มองเห็นพวกกันกินหยูกกินยา พยาบาลกันไว้จนใหญ่จนโต
ขึ้นมาอย่างนี้ เขาเรียกว่า เรารักษาไว้เพื่อสร้างที่ดีเท่านั้น
เอง รูปร่างกายใครจะสูงจะต่ำ จะดำจะขาว จะอ้วนจะผอม
ก็ดี จะขี้รายขี้เหร่ ไม่สวยไม่งามก็ดี มันก็เหมือนกันหมด
นั่นแหละ มีความเกิดก็ไม่เที่ยง จะมาความแก่ชราก็มี ที่สุด
ก็คือความตายเหมือนกัน ราบรื่นไปเหมือนกันหมดในโลกนี้
ประเทศใดเมืองใดที่ไหนเป็นเหมือนกันหมด เหตุฉะนั้น
ธรรมะจึงมีทั่วโลก บุคคลที่มีสติปัญญาภาวนาได้ทั่วโลกไป
อยู่ที่ไหนถ้ารู้จักธรรมะ ติดตามธรรมชาติมีทั่วโลก อยู่บ้าน
อยู่ช่องอยู่ถนนหนทาง นั่งรถนั่งเรือนั่งเครื่องบินไปไหน
ภาวนาได้ทั้งนั้น เพราะเป็นคนฉลาดรู้จักว่าอันนี้คือตัว
ธรรมะ ตัวที่บุคคลควบคุมดูแลไม่ได้ เป็นตามธรรมชาติของ
เขา ตั้งอยู่ประจำโลกเฉยๆ เป็นธรรมดา

เหตุฉะนั้นเมื่อเรายังมีรูปร่างกายอยู่แล้วยังไม่ล่วงลับ
ดับตายไป ก็รีบสร้างคุณงามความดีเอาไว้ให้มากๆ
เพิ่มพูนบุญบารมีของตนเองเอาไว้ให้มากๆ ให้อำนาจ

ของบุญคือความสุขนั้นตัดความทุกข์ออกจากจิตใจของเรา ก็เรียกว่าดับทุกข์ไปมีแต่ความสุขเป็นเครื่องเอิบอ้อมอยู่ในใจ ถ้าไม่เชื่อผู้เทศน์ก็ลองคิดดูซิ ผู้บริจาคทานลงไปแล้วยอมปลื้มใจ ปลื้มใจก็ดับทุกข์ ทุกข์ที่มันมีอยู่มันไม่มีมีแต่บุญเข้ามาอยู่ที่ใจ ถ้าหากเรารักษาศีลก็เหมือนกัน ถ้าเรามองว่าเรามีศีลเราก็ปลื้มใจที่เป็นผู้มีศีล เพราะคนอื่นไม่มีศีลก็เป็นเรื่องของบุคคลอื่น ถ้าเรามีสมาธิฝึกฝนอบรมจิตใจของตนเองสงบดี เรามีสมาธิก็ปลื้มใจว่าจิตใจของเรานี้หนักแน่นมันคงไม่อ่อนแอจนคลอนแคลน ไม่หวั่นไหวกับอะไร เขาเรียกว่าภูมิใจว่าตนเองได้หลักสมาธิ ถ้าเรามีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมองซ้ายแลขวาดูที่โน่นที่นี้เป็นธรรมชาติโม มีเห็นไตรลักษณ์อยู่ประจำอยู่ มีไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตาอยู่รอบด้านไปหมด จิตใจก็ยอมนิ่งสงบอยู่รู้อสิ่งเหล่านี้แหละเป็นเรื่องที่เราจะควรศึกษาเพื่อให้อรู้ เมื่อเรารู้อสิ่งเหล่านี้ เราจะได้พัฒนาหรือปรับปรุงร่างกายของตนเองให้อยู่ในความเหมาะสมของเรา เมื่อถึงกาลถึงเวลาแล้วมันก็จะล่วงลับดับไป เหตุฉะนั้นควรแล้ว พวกเราจะไม่หลงลืมมรณานุสติ คือความตาย ถ้าระลึกถึงความตายอยู่บ่อยๆ ไปอยู่ที่ไหนเราก็รีบ

สร้างชวนชวายุคุณงามความดีให้เกิดให้มีขึ้นแก่ตนเอง เราจะ
ดูอะไรให้เข้าใจ ศึกษาธรรมะให้เข้าใจ พระธรรมคำสอนของ
พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้นี้ ให้พวกเรานี้เกิดขึ้นมาเพื่อทำ
ประโยชน์เท่านั้นเอง ไม่มีเกิดขึ้นมาทำอะไร ต้องถามตนเอง
ว่าตนเองเกิดขึ้นมาทำอะไร ตนเองถามให้รู้ให้เข้าใจ

พระพุทธเจ้าว่าเกิดขึ้นมาแล้ว ควรทำประโยชน์ ทำ
ประโยชน์ให้ได้ประโยชน์ตนเองให้ได้ จิตใจยังไม่สงบ
ก็รีบฝึกฝนจิตใจของตน ตนเองไม่มีสติปัญญา ก็รีบ
ศึกษาให้มีสติปัญญาเกิดขึ้น เพื่อจะให้รู้ดีรู้ชั่ว ให้รู้อะไร
เป็นบาปนำความทุกข์มาให้ รู้อะไรเป็นบุญนำความ
สุขมาให้แก่ตน อย่างนี้ก็เรียกว่าหัดเป็นคนฉลาด หากพวก
เราไม่อยากเป็นคนที่ไม่เสียการเสียเวลาเปล่าประโยชน์ อยู่ที่
ไหน ยืนเดินนั่งนอนอยู่ที่ใดก็ควรจะใช้สติปัญญาไตร่ตรอง
ใคร่ครวญพิจารณา เพื่อจะให้รู้ให้เข้าใจ ทำกิจการงานทุก
อย่างเราทำเพื่ออะไร เราทำเพื่อประโยชน์ เพื่อดูแลเพื่อประ
คบบระหงมร่างกายเท่านั้น เหตุฉะนั้น ร่างกายของคนเรา
นี้เกิดขึ้นมาแล้วต้องเป็นธรรมชาติของเขา แล้วก็ต้องดูแลเขา

เป็นธรรมดา อยู่กับโลกเขาไปอย่างนี้ ถ้าเรียกว่าเราอยาก
ศึกษาให้รู้แจ้งเห็นจริงเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า พระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลาย ท่านรู้โลกท่านเข้าใจโลก
ของคนเกิดขึ้นมาเกิดแก่เจ็บตาย ท่านก็รู้แจ้งเห็นจริงว่าโลก
เขาอยู่กันยังไง ตั้งแต่ยังไม่เกิด เกิดมาแล้วเป็นยังไง เราตาย
ไปแล้วจะเป็นยังไงเป็นตามธรรมชาติ

การที่เราจะศึกษาให้รู้โลก ชัดเจนแจ่มแจ้งเรื่องโลกนี้
เอง เราจึงจะพ้นทุกข์ได้ ถ้าหากเราไม่รู้โลกนี้เราจะพ้น
ทุกข์จากโลกได้อย่างไร ทุกสิ่งทุกอย่างถ้าเราไม่รู้ เราก็ต้องติด
อยู่กับสิ่งที่ไม่รู้ ยึดสิ่งที่ไม่รู้ ถ้าเรารู้แล้ว สิ่งนั้นเรารู้แล้ว เราก็
ออกห่างไปได้ อยู่กันได้ เหมือนบุคคลรู้กันนี้แหละ เมื่อรู้กัน
แล้วก็เวลาจะกลับบ้านใครบ้านมันก็ได้ เวลาไปหากันก็มี
ความสมานสามัคคีกันเป็นกายสามัคคีได้ เวลาหนีจากกันก็
หนีได้ ก็เรียกว่าคนรู้ เหมือนกับน้ำอยู่บนใบบัว น้ำมันก็อยู่
กับใบบัวแต่ก็ไม่ติดใบบัว เราเคยเห็นไหมใบบัวใหญ่ๆ น้ำมัน
ค้างอยู่บนใบบัวแล้วมันติดใบบัวไหม ถ้าเราไปเอียงใบบัวน้ำ
มันก็ตกออกจากใบบัวทันที จะไม่มีติดอยู่กับใบบัว ฉันทิดก็ติ

บุคคลที่มีสติปัญญาแล้ว เหมือนพระอริยเจ้าทั้งหลาย ท่าน
ไม่ติดบุคคลใดในโลกนี้ อันนี้เรียกว่าบุคคลที่พ้นทุกข์แล้ว
คนรู้แจ้งโลกแล้ว ท่านไม่ยึดมั่นถือมั่นกับบุคคลผู้ใด เพราะ
ท่านรู้อย่างนั่นเอง เพราะตัวของท่าน ท่านก็ยังไม่ยึดมั่นถือ
มั่น ท่านจะไปยึดมั่นถือมั่นกับบุคคลอื่นได้อย่างไร ไม่เหมือน
พวกเรา พวกเรานี้ยังเป็นคนที่ไม่มีสติปัญญา ยังไม่เฉลียว
ฉลาดยังไม่รู้แจ้งเห็นจริงถึงโลก เราก็ตองติดพันถึงกันและ
กันวนอยู่ในโลก และติดกันกับโลกเป็นธรรมดา อาตมาภิก
ษุขอยากให้อนมนำไปพิจารณา ศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย
ทั้งสามภรรยาก็ดีลูกก็ดีหลานก็ดีเหลนก็ดี เราควรที่จะไตร่
ตรองใคร่ครวญให้ถี่ถ้วนนี้เป็นอะไร เป็นของเราจริงๆ ไหม
หรือมันไม่ใช่ของเรา ตัวของเรานี่มันจริงไหม เป็นของเรา
จริงไหมหรือไม่ใช่ของเรา ลองทบทวนอยู่อย่างนี้ เมื่อทบท
วนอยู่ก็ระลึกถึงความตายเป็นคู่กันเอาไว้ เอ สักวันหนึ่งคง
จะตายจากลูกจากหลานไป ถ้าเราตายจากลูกจากหลาน
จากสามภรรยาไป เราจะได้อะไรเป็นที่พึ่งของตน ตรงนี้ช
วันๆ ภาวนาควรพิจารณาว่าเราเอาอะไรเป็นที่พึ่งของตน
ถ้าเราไม่เจริญ เมตตาทภาวนาฝึกฝนอบรมตนให้เป็นผู้มีสมาธิ

มีสติปัญญาเกิดขึ้น เราจะฟังอะไร ถ้าเราจะฟังวัตถุธสมบัตินั้นเอาอะไรไปไม่ได้วัตถุธสมบัตินั้น หรือเราจะคอยฟังคนอื่น จะไปฟังคนอื่นได้อย่างไร เราตายไปมันก็ต้องมีจิตวิญญาณของตนเองไปสู่ภพใหม่ แต่ที่จะนำไปคือคุณงามความดี ถ้าใครทำความดีก็จะไปกับความดี ถ้าใครทำบาปความชั่วก็จะไปกับความชั่วของเขา นี่เป็นหลักที่พวกเราจะต้องเดินทางไปสู่ภพใหม่

ถ้าหากเรามีความรู้มีสติปัญญา่องไวเฉลียวฉลาด รู้แจ้งเห็นจริง เหมือนพระอรหันต์ทั้งหลายนั้นแหละ จนเรารู้โลกเข้าใจแจ่มแจ้งชัด เราไม่ติดโลกนั้นแหละ เราถึงจะถือว่าเหมือนกับน้ำอยู่บนใบบัว อยู่กับโลก แต่เขาก็ไม่ติดกับโลก อยู่กับจันทร์แต่เขาก็ไม่ติดกับจันทร์ ตรงนี้ควรพากันศึกษาว่า อยู่กับโลกไม่ติดกับโลกนั้นอย่างไร ก็คือรู้โลก ก็โลกเขาอยู่อย่างนี้จะไปติดกับเขาทำไม โลกเขาอยู่ที่นี่ ร้อนเขาก็อยู่ที่นี่ หนาวเขาก็อยู่ที่นี่ หิวกระหายก็มีอยู่ในโลก เกิดแก่เจ็บตายเขาก็มีอยู่ในโลกนี้เป็นธรรมดา รูปร่างกายของพวกเราก็เป็นโลกอันหนึ่งเหมือนกัน เหตุฉะนั้น

เราก็เรียนศึกษาว่าของไม่เที่ยงอยู่ในโลก ก็ศึกษาให้เข้าใจ เรียกว่าศึกษาโลก แต่เราไม่เข้าใจเมื่อไหร่เราก็พ้นโลกไปไม่ได้ เหตุฉะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างถ้าไม่เข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจนแล้ว เป็นอันว่าวางไม่ได้ทั้งนั้นแหละ ติดอยู่ในสิ่งนั้น พอวางไม่ได้ก็ไม่เข้าใจ ไม่รู้แจ่มแจ้งก็ต้องมีความสงสัยอยู่นั้นแหละ เมื่อไหร่เราจะหายสงสัยในเรื่องอย่างนี้ ว่ามันเป็นไตรลักษณ์จริงๆ มันเป็นของไม่เที่ยงจริงๆ ของที่มีความทุกข์จริงๆ ของที่ไม่ใช่ของบุคคลผู้ใดจริงๆ เหมือนของสภาวะตั้งอยู่กับโลกเคยเห็นไหม ถ้าไม่เชื่อก็ดี ถ้าเรามีบ้าน มีรถ มีเรือก็ดี ถ้าเราตายไป เราทิ้งไว้กับโลกหรือเปล่า ทั้งพระภิกษุ สามเณรก็ดี มีโบสถ์มีวิหารหลังสวยๆ ก็แล้วแต่ มีกฐินที่อยู่พักพาอาศัยมีเครื่องใช้ต่างๆ ก็ดี มีบาตรสบงจีวรอะไรทุกอย่างทุกอย่างนี้ แม้ท่านมรณภาพ ท่านหอบท่านกอบโกยไปไหน เอาไปด้วยได้ไหม เอาไปด้วยไม่ได้สักองค์เดียว นี่เป็นอย่างนี้ แม้ท่านจะเอารูปร่างกายสังขารพระภิกษุสามเณรหลวงปู่ หลวงตาก็ดี ท่านมรณภาพไปแล้ว มีองค์ไหนบ้างท่านเอารูปร่างกายท่านไปด้วย มีบ้างไหม ไม่มี ถ้าไม่มีอย่างนี้ก็ป็นสังขารเป็นของจริง ท่านเอาไปด้วยไม่ได้ ท่านก็หวงแหน

อยู่ตั้งแต่ท่านยังไม่มรณภาพ ท่านก็ดูแลรักษาอย่างดีอยู่ แต่มันก็ตั้งแตงแตกสลายไป ถ้าเราเห็นอย่างนี้แล้ว ก็ทำใจให้ชัดเจนว่า ของอะไรที่เรามีอยู่ในบ้านช่อง จะเก็บรักษาไว้ใช้ ก็เพื่อรูปร่างกายเท่านั้น เดียวนี้เราหาอะไรก็หามาเพื่อกาย อะไรอะไรทุกอย่างมาประคบประหงมเรื่องกายนี้แหละ ทนทุกข้อยู่ทั้งโลกนี้ มันก็มารุงรังอยู่ที่ร่างกายนี้แหละ ถ้าเราไม่พินทุรูปร่างกายไปเมื่อไร เราจะพ้นทุกข์ได้อย่างไร เราไม่รู้แจ้งเห็นจริงเมื่อไร เหตุฉะนั้นร่างกายจึงเป็นโลกก็ต้องศึกษา เพื่อให้เข้าใจแจ่มแจ้งจะได้พากันลดละปล่อยวาง หรือไม่ยึดมั่นถือมั่น จนเป็นอุปาทานจนเหนียวแน่นเกินไป ให้เข้าใจอยู่เรื่อยๆ ถ้าไม่รู้ ก็ลูบแข้งลูบขาลูบแขนเจ้าของ ดูหน้าดูตา ดูตนตัวเจ้าของบ่อยๆ ว่ามันเป็นของใครจริงๆ แลวเราก็ต้องดูให้เข้าใจ ให้มีธรรมะเกิดขึ้นภายในใจ เพื่อจะได้รู้สิ่งเหล่านี้แล้วจะได้สบายใจ พระอริยเจ้าทั้งหลายก็ดี หลวงปู่ก็ดี ที่ท่านศึกษามาแล้ว ท่านเฒ่า ท่านแก่ชราภาพ ท่านจะเดินไปไหนไม่ไหว ถ้าถามท่านว่าสบายไหม ท่านก็บอกว่าสบายไม่เห็นองคฺ์ไหนท่านว่าไม่สบาย นักปฏิบัติท่านบอกว่าสบายสบายอะไร สังขารร่างกายเฒ่าแก่ทรุดโทรมลูกก็ลูกไม่ได้

ท่านก็ยังบอกว่าสบาย ยิ้มได้ เพราะท่านสบายใจท่าน เพราะท่านรู้แจ้งเห็นจริงในรูปขันธ์ของท่านชัดเจน ในโลก มันก็เหมือนกันท่านรู้จริง ท่านไม่ติด เขาเรียกว่าเหมือนน้ำ อยู่บนใบบัวไม่ติดใบบัวนั่นเอง อยู่กับโลกแต่ท่านไม่ติด เมื่อได้เห็นภิกษุสามเณรที่ดี ท่านก็แนะนำสั่งสอนแก่นั้น ถ้าไม่เอาท่านก็ทิ้ง ท่านก็ไม่ติดใคร ปัญหาตรงนี้แหละ การที่ศึกษาธรรมที่จะรู้ เราอยู่ด้วยกันเป็นหมู่เป็นกลุ่มก็ดี ถ้าหากเราศึกษาธรรมะ ก็ถือเป็นกายสามัคคีอยู่ด้วยกันสร้างคุณงามความดีด้วยกันเท่านั้น ถ้าหากถึงกาลถึงสมัยแล้ว ถึงเวลาความตายมาถึงแล้ว บอกให้ไม่แยกมันก็แยก ไม่อยากแยก มันก็แยก แยกจากกันไปคนละทิศละทางแล้ว อันนี้เป็นสังขาร ที่พวกเราจะนำมาพิจารณา เพราะเราเห็นแจ่มแจ้งแล้วว่า รูปร่างกายของคนเรานี้เป็นไตรลักษณ์แน่นอน และถึงความแตกสลาย คือความตายเป็นแน่นอน

เหตุฉะนั้น จึงอยากสอนให้พวกเราท่านทั้งหลาย เป็นภิกษุสามเณรที่ดี หรืออุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายควรจะเจริญมรณานุสติทุกวัน ทุกวัน วันละร้อยครั้งหรือสาม

ร้อยครั้ง ห้าร้อยครั้ง ก็ระลึกอยู่บ่อยๆ โดยตลอด มัน
จึงจะขยันขันแข็ง ไม่ประมาทสร้างคุณงามความดี
รีบเร็วๆหน่อยนะ ชีวิตของเรามันน้อยนิดเดียว มันน้อย
นิดเดียวเท่านั้นนะ มันไม่นานนะ ดูว่าวันหนึ่งๆ ผ่านไปทุก
วันทุกวัน เราพากันทำอะไรอยู่ วันคืนล่องไปล่องไป เราทำ
อะไรอยู่เดี๋ยวนี้ เราสอนตนเองเราทำอะไร เราทำบาปความ
ชั่วหรือเราทำความดี เราได้อะไรวันนี้ วันนี้เราได้ปฏิบัติดี
บ้างไหม ได้อะไรให้ความสุขใจเกิดขึ้นมาบ้างไหม หรือมีแต่
ความเศร้าหมองขุ่นมัววุ่นวายอยู่ เราก็ต้องดูซิความขุ่น
หมองหมองใจวุ่นวายใจอยู่ ก็นี่เราเสียเปรียบซิเนี่ย วันหนึ่ง
เราก็ควรพัฒนาปรับปรุงใจของเรา ให้มันเข้มแข็งเบิกบาน
ให้เรามีความสุขอยู่กับคุณงามความดี เราจึงจะได้ที่พึงเป็น
ที่พึงของตน

เหตุฉะนั้น เมื่อทุกท่านทุกองค์ก็ดี เราจำพรรษาแล้วอยู่ที่นี้
ควรผูกความพอใจ อยากสร้างคุณงามความดีให้เกิดขึ้น
ศรัทธาญาติโยมก็ดี เข้าพรรษาแล้ว ควรที่เข้าวัดฟังธรรม
จำศีลทุกวันพระ วันโกนก็ดีก็รับชวนถวาย ถ้ายู่บ้านตนเอง

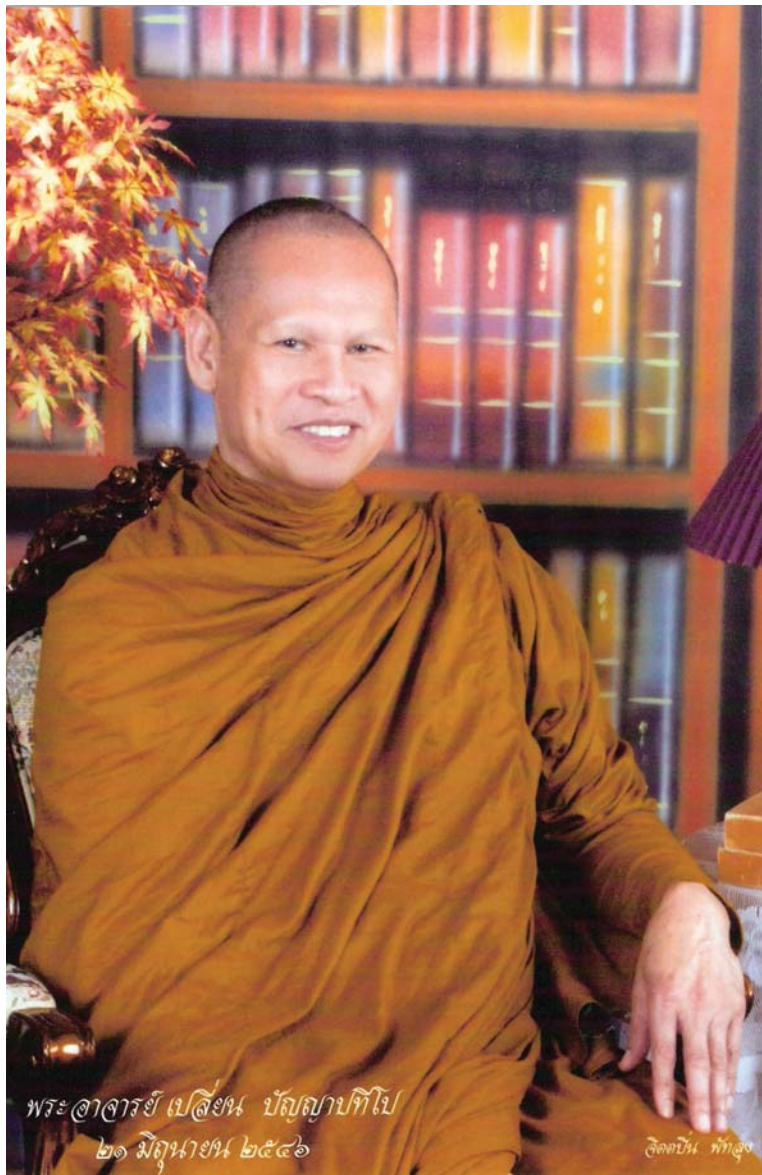
ยังไม่ได้มา ก็พยายามเจริญภาวนา รีบทำคุณงามความดี
เร็วๆ หน่อย อย่าชะล่าใจ อย่าปล่อยปละละเลยให้เสียการ
เสียเวลาเปล่า นะ ถ้าเราตั้งใจทำคุณงามความดีแล้ว ไม่ประ
มาทแล้ว คุณงามความดีก็จะเกิดมีขึ้นแก่ตนเอง ผลแล้ว
ความสุขก็เกิดกับใคร ตนเองเป็นคนได้ ไม่ใช่คนอื่นได้ ตน
เองเป็นคนได้รับความสุข เมื่อได้รับความสุขรู้อยู่บ่อยๆ แล้ว
เขาก็สบายสบายอยู่อย่างนั้น เหมือนหลวงปู่หลวงตา ท่าน
สบายๆ ใจของท่าน สบายใจของท่านไม่ติด บัดนี้แต่ร่างกาย
ของท่านมันอยู่กับโลกเป็นธรรมดา

เหตุฉะนั้นอยู่กับโลกไม่ติดกับโลก อยู่กับขั้นก็ไม่ได้ติดกับขั้น
ก็คืออยู่กับร่างกายไม่ติดกับรูปร่างกายนั่นเอง เขาเรียกว่า
ขั้น รูปขั้น เหตุฉะนั้นการบรรยายธรรมเรื่องมรณานุสติ
เตือนให้ไม่มีความประมาท และเรื่องไตรลักษณ์ควบคู่กันไป
ให้เข้าใจแจ่มแจ้งพอสมควร ก็ขออุทิศการบรรยายธรรมไว้
เพียงแค่นี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

บันทึก

พระอาจารย์ เสดียน บัณฑิตาภิไธย
๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๖

จิตตสัน กัทธุง

รายชื่อผู้มีจิตศรัทธาพิมพ์หนังสือมรณานุสติ

๑. ครอบครัว เจียรวงค์	๑๓,๐๐๐ บาท
๒. คุณ สุคนธ์ สุรฤทธิ์ย่างกูร	๑๑,๐๐๐ บาท
๓. คุณ สุวัฒน์ - คุณ ศิริพันธ์ - คุณ สุพิเชฐ - คุณนรพรรณ ถาวรทวิวงษ์	๑๐,๘๐๐ บาท
๔. คุณ สงกรานต์ สำราญเริงจิตต์	๑๐,๐๐๐ บาท
๕. คณะลูกศิษย์บ้านคลั่งทอง	๗,๙๔๐ บาท
๖. Ms. Cheng Geok Seow	๗,๑๐๐ บาท
๗. Mr. Thong Jian Jen	๔,๗๕๐ บาท
๘. คุณ กนกวรรณ บุตรโพธิ์ และคณะ	๒,๕๐๐ บาท
๙. รศ.ดร. เสริมศักดิ์ - พญ.สรอยสอาง เศรษฐวานิช	๒,๐๐๐ บาท
๑๐. คุณ วิชิต - สุทธิณี และด.ช. วิสุทธิ ญาณอมร	๒,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณ รัตนะ-คุณ หทัยกาญจน์ และด.ญ. ตะวันวาด ทิมทอง	๑,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณ อัมพร ศรีสุทธิพิฤทธิ์	๑,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณ วาสนี ศิวะเกื้อ	๑,๐๐๐ บาท
๑๔. ครอบครัว พิสิษฐเกษม	๑,๐๐๐ บาท
๑๕. Mr. Paul Woodhead	๑,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณ วรณนิมล ณ นคร	๑,๐๐๐ บาท
๑๗. คุณ นอย - คุณ สมบัติ ศรีศรกำพล	๑,๐๐๐ บาท
๑๘. คุณ รัตม์ศา ไสยวงศ์	๑,๐๐๐ บาท
๑๙. คุณ วราภรณ์ วรจิตกุล	๕๐๐ บาท
๒๐. คุณ สถาพร สุทธาโรจน์	๕๐๐ บาท
๒๑. คุณ สมคะเนย - คุณ นิชาวดี และ ด.ช. ณัฐวรรษ เกษมสำราญ	๕๐๐ บาท
๒๒. คุณ ศิริพรรณ สุทธาโรจน์	๕๐๐ บาท
๒๓. น.อ. นิพัทธ์ เล็กขาว	๕๐๐ บาท
๒๔. คุณ เพิ่มพงศ์ โกมลวิทย์คุณ	๕๐๐ บาท
๒๕. บริษัท ไมโครเทค ทูล แอนด์ ดาย จำกัด	๕๐๐ บาท

๒๖. บริษัท ไมโครเทค โปรดักส์ จำกัด	๕๐๐ บาท
๒๗. คุณแทนดี ไช	๔๐๐ บาท
๒๘. รศ. พุฒิพงษ์ พุกมาน	๔๐๐ บาท
๒๙. ดร. กาญจนา คำนึ่งกิจ	๒๐๐ บาท
๓๐. คุณ ชนนต์พร ลัคณาวิเชียร	๒๐๐ บาท
๓๑. คุณ พวงพร สุระแสน - คุณ พิมพ์พันธุ์ เทพศิริ	๒๐๐ บาท
๓๒. คุณ ภิญา จุลินทร และครอบครัว	๒๐๐ บาท
๓๓. คณะนักศึกษาศรีวิภาวดีวิทยาลัย คณะวิทยะ ม. เชียงใหม่	๑๘๐ บาท
๓๔. อ. ศุภชัย จารุสมบุญ	๑๖๐ บาท
๓๕. รศ. ดร. ชูเพ็ญศรี วงศ์พุทธา	๑๕๐ บาท
๓๖. คุณ กมล สนิทธรรม	๑๐๐ บาท
๓๗. คุณ วิทวัส พุกมาน	๑๐๐ บาท
๓๘. อ. บัณฑิตา พลับอินทร์	๑๐๐ บาท
๓๙. อ. สุดารัตน์ ภาภักดิ์	๑๐๐ บาท
๔๐. คุณ ชัยยุทธ - คุณสิริกร - ด.ช. วิชชากร ชนทรัพย์วีระชา	๑๐๐ บาท
๔๑. คุณ จงดี อุปการะ	๑๐๐ บาท
๔๒. คุณ วิรัตน์ - คุณ ทองศรี ศรีสุข	๑๐๐ บาท
๔๓. คุณ บัวหอม บุญแกม	๑๐๐ บาท
๔๔. คุณ รัตเกล้า สายทราย	๑๐๐ บาท
๔๕. คุณ ธนพันธ์ ศิริโยธินันท์	๑๐๐ บาท
๔๖. คุณ ณิชฎาสสร	๑๐๐ บาท
๔๗. คุณ นภัทร จำนงค์วารีย์	๔๐ บาท
๔๘. ด.ช. สรยุทธ อินทร์วร	๔๐ บาท
๔๙. คุณ นพรัตน์ เตชะพันธุ์รัตนกุล	๒๐ บาท
๕๐. คุณ สมประสงค์ สิทธิสมบัติ	๒๐ บาท
๕๑. คุณสมหวัง รัตนตรัย	๘,๐๐๐ บาท

รวมเป็นจำนวนเงิน ๙๔,๔๐๐ บาท

“หากบุคคลใดได้เจริญมรณานุสติ
เวลาทำสมาธิจิตใจจะไม่ฟุ้งซ่าน
สงบได้เร็วเพราะได้ระลึกถึงความตาย
บ่อยๆ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
ก็จะทำให้บุคคลนั้นได้สร้างคุณงามความดี
ได้มากตามกำลังความสามารถของตน
จึงเป็นผลเป็นประโยชน์แก่ชีวิต
ของบุคคลนั้นที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์”

